

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 25CoP/27/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2119206737
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 07. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Spálová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2119206737.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Ľubica Spálová a sudkýň: JUDr. Martina Valentová a Mgr. Lucia Mizerová, v právnej veci navrhovateľky: J. B., nar. X.X.XXXX, adresa Q. - E., C. ulica XX, zastúpenej advokátskou kanceláriou: SOPKO LEGAL s.r.o., so sídlom Trnava, Paulínska 24, proti osobe povinnej platiť výživné (matke): E. B., nar. X.X.XXXX, adresa Q. - E., C. ulica XX, zastúpenej advokátkou: JUDr. Michaela Kajabová, so sídlom Bratislava, Budovateľská 2, o určenie vyživovacej povinnosti na plnoleté dieťa, na odvolanie osoby povinnej platiť výživné proti rozsudku Okresného súdu Trnava č.k. 17Pc/15/2019-124 zo dňa 5.2.2020 - proti výrokom I. a II., takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu vyhovujúcich výrokov I. a II., včítane závislého výroku IV. o náhrade trov prvoinštančného konania potvrdzuje.

II. Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie čiastočne vyhovel návrhu navrhovateľky, keď vo výroku rozhodol nasledovne:

I. Súd určuje s účinnosťou od 13.07.2019 výživné na osobu oprávnenú na výživné J. B., nar. XX.XX.XXXX v sume 150,- Eur mesačne, ktoré výživné je osoba povinná na výživné E. B., nar. XX.XX.XXXX povinná platiť vždy do 15. dňa v mesiaci vopred k rukám osoby oprávnenej na výživné.

II. Nedoplatok na zročnom výživnom za obdobie od 13.07.2019 do 31.01.2020 na osobu oprávnenú na výživné v sume 582,- Eur sa osobe povinnej na výživné povoľuje zaplatiť v splátkach vo výške 20,- Eur mesačne, spolu s bežným výživným počnúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti rozsudku s tým, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok zročnosť celého plnenia.

III. Vo zvyšku súd návrh zamietá.

IV. Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.

2. Pri rozhodnutí súd prvej inštancie vychádzal zo skutočného stavu ako ho zistil z vykonaného dokazovania. Z obsahu pripojeného spisu sp. zn. 27Pc/12/2019 zistil, že dňa 8.8.2019 rozhodol súd neodkladným opatrením o výživnom na navrhovateľku, ktorým zaviazal odporkyňu platiť výživné v sume 50,- Eur mesačne, uvedené rozhodnutie bolo zrušené uznesením Krajského súdu Trnava č.k. 26CoP/42/2019-51 zo dňa 30.10.2019, ktorým súd zaviazal odporkyňu platiť výživné v sume 130,- Eur mesačne. Z odôvodnenia vyplýva, že návrh považuje za dôvodný, bolo osvedčené, že otec navrhovateľky znáša všetky jej náklady vyčíslené sumou cca 750,- Eur, na ktorých sa matka nepodieľa ani pomernou časťou, okrem toho si otec plní vyživovaciu povinnosť i voči druhej dcére (sestre navrhovateľky), pričom má aj tretiu vyživovaciu povinnosť od 1/2017, popri tom financuje nielen svoju súčasnú domácnosť, ale aj domácnosť bývalej manželky.

3. Z prednesu zástupcu navrhovateľky súd zistil, že odsťahovanie sa matky navrhovateľky zo spoločného domu v E. nemôže byť pri určení výživného na ťarchu navrhovateľky, nemožno prihliadať na vzniknuté nájomné, pretože odporkyňa mala kde bývať, pričom svojím odsťahovaním vyvolala stav, že je nutné naďalej uhrádzať na dom v E. hypotéku vrátane energií, napriek tomu, že tam nebýva žiadna zo strán, pričom uvedené náklady hradí otec navrhovateľky, čím na výživné pre jeho deti zostáva menšia časť.

4. Navrhovateľka na pojednávaní uviedla, že matka ju nekontaktuje od 9/2017, kedy sa dozvedela, že je v kontakte s priateľkou otca, žiadnym spôsobom jej neprispieva na výživu. Jej náklady sú uvedené v návrhu. Ohľadne nákladu 300,- Eur na stravu uviedla, že zvýšené náklady sú spôsobené laktózovou intoleranciou, ktorú má diagnostikovanú, strava tak vychádza na 10,- Eur na deň. Sociálna poisťovňa neprispieva na uvedenú diagnózu. Náklady na ošatenie spresnila cca na 100,- Eur mesačne, hygiena, drogéria, zdravotné potreby cca 50,- Eur mesačne, voľný čas (cvičenie, kino, záľuby...) cca 100,- Eur mesačne. Objasnila svoje pobyty v zahraničí, išlo o pobyt v Amerike v r. 2018, program Working Travel, pri ktorom si vopred hradila ubytovanie, náklady na letenky predstavovali sumu 800,- Eur, náklady na program 600,- Eur, navrhovateľka tam strávila cca 2,5 mesiaca, zo zárobku tam žila, stravovala sa, platila ubytovanie, na konci za zarobené peniaze cestovala, čo bola podmienka programu. Náklady za pobyt jej hradil otec, ona mu potom náklady zo zostatku zárobku čiastočne vrátila. V lete 2019 bola v Dánsku, boli to necelé 2 mesiace, pracovala v hoteli, za zárobok si zaplatila ubytovanie, stravu, zvyšok opäť vrátila otcovi za pobyt v Amerike. Otec jej prispieva na výživu teraz cca 600,- Eur mesačne, zvyšné náklady si hradí navrhovateľka príležitostnými brigádami; úspory alebo majetok nemá. Navštevuje dennú formu štúdia, každý deň má rozvrh.

5. Právny zástupca odporkyne k návrhu uviedol, že matka je ochotná plniť výživné v sume 50,- Eur mesačne. Matka bola vždy riadne zamestnaná, do 31.8.2019 v spoločnosti S., s.r.o. s priemerným mesačným príjmom cca 688,- Eur, od 1.9.2019 vo M. F. E. H. s priemerným mesačným príjmom cca 883,- Eur. Má ďalšiu vyživovaciu povinnosť na maloletú dcéru S., pri ktorej súd ustálil výdavky vo výške 905,- Eur plus náklady na bývanie 168,- Eur. Do 31.12.2019 otec na mladšiu S. prispieval sumou 750,- Eur plus 150,- Eur ročné výživné, od 1.1.2020 prispieva už len sumou 600,- Eur. Povinná už nebýva v rodinnom dome v E., otec nehradí jej náklady na bývanie, nakoľko sa odsťahovala spolu s mladšou dcérou do Čiech, kde platí mesačné nájomné spolu s energiami 570,- Eur. Životná úroveň detí, na ktorú boli tieto zvyknuté, je dôsledkom príjmu otca, ktorý im túto nadšandardnú úroveň zabezpečoval. Ona nie je schopná staršej dcére túto úroveň zabezpečiť. Nevlastní okrem domu v BSM zaťaženého hypotékou, žiaden majetok. Namietla výdavky navrhovateľky na stravu vo výške 300,- Eur, ako aj náklady v celkovej sume 250,- Eur na drogériu, ošatenie, voľný čas.

6. Zo spisu Okresného súdu Trnava sp. zn. 38P/40/2017 súd prvej inštancie zistil, že manželstvo rodičov navrhovateľky bol rozvedený, maloletá dcéra S. bola zverená do starostlivosti matky, rozsudok v uvedených výrokoch I. a II. nadobudol právoplatnosť, nebol napadnutý odvolaním. Výrok III., ktorý bol napadnutý odvolaním, bol v časti určenia vyživovacej povinnosti vo výške 750,- Eur na maloletú S. zrušený, vo veci doposiaľ nebolo rozhodnuté. Rovnako bol zrušený rozsudok aj v konaní o výživnom na čas do rozvodu manželstva sp. zn. 33P/43/2017 výrok v časti určenia vyživovacej povinnosti na maloletú S. vo výške 750,- Eur plus 150,- Eur ako ročné výživné na maloletú S., vo veci doposiaľ nebolo rozhodnuté.

7. Z potvrdenia Vysoké učení technické v Brne (č.l. 4, 45) vyplýva, že navrhovateľka je študentkou 1. stupňa 3.ročníka bakalárskeho štúdia v študijnom odbore Chémia pre medicínske aplikácie, fakulty chemickej v dennej forme. Z potvrdenia odborného lekára - gastroenterológa navrhovateľky (č.l. 33) vyplýva, že navrhovateľka sa lieči v súvislosti s deficitom laktózy, pričom je nevyhnutná bezlaktózová diéta.

8. Z potvrdenia o príjme otca navrhovateľky MUDr. E. B. vyplýva že otec navrhovateľky je zamestnaný, jeho zamestnávateľom je M. F. Q. a za posledný rok pred podaním návrhu dosahoval priemerný čistý mesačný príjem vo výške 2.482,- Eur. V podaní otec navrhovateľky uviedol, že jeho náklady pozostávajú z nákladov na hypotekárny úver 434,- Eur, náklady na dom v E. 183,- Eur (elektrika-79,- Eur, plyn 60,- Eur, televízia 24,- Eur, voda 20,- Eur), výživné na S. 900,- Eur, náklady pre J. 600,- Eur, poisťky na obe deti 80,- Eur, ročne poistenie domu 200,- Eur, smeti 90,- Eur, domová daň 60,- Eur. Ďalej prispieva na domácnosť v P. a platí výživné na tretie dieťa, celkovo ide o sumu cca 600 -1.000,- Eur (na uvedené si už otec požičiava, nakoľko mu to nevychádza).

9. Z potvrdenia o príjme odporkyne vyplýva, v období 12 mesiacov pred podaním návrhu bola zamestnaná u zamestnávateľa S., s.r.o., za uvedené obdobie dosahoval jej priemerný čistý mesačný príjem cca 688,- Eur. Z potvrdenia aktuálneho zamestnávateľa odporkyne M. F. E. H. vyplýva, že za obdobie 9,10,11/2019 dosahovala priemerný čistý mesačný príjem vo výške cca 22.314,- Kč, t.j. 885,- Eur. Z potvrdenia Sociálnej poisťovne zo dňa 02.12.2019 vyplýva, že navrhovateľka nie je poberateľom žiadnych dávok sociálneho poistenia.

10. Právne súd prvej inštancie vec posúdil na základe aplikácie ust. § 26, § 62 ods. 1, 2, 4, 5, § 65 ods. 3, § 75 ods. 1, 2, § 77 ods. 1, § 78 ods. 1 a 3 zák. č. 36/2005 Z.z. Zákona o rodine (ďalej aj len ZoR), s použitím § 2 ods. 1 CMP a § 217 ods. 1 CSP.

11. Následne súd prvej inštancie ustálil, že súdna judikatúra i aplikačná prax jednoznačne akceptujú vysokoškolské štúdium v dennej forme ako dôvod osvedčujúci trvanie vyživovacej povinnosti rodičov voči dieťaťu aj po nadobudnutí jeho plnoletosti. Je preto zrejmé, že navrhovateľka jednoznačne má nárok na plnenie vyživovacej povinnosti od oboch rodičov. Ako študentka vysokej školy má navrhovateľka (okrem základných výdavkov na stravu, ošatenie a bývanie) zvýšené výdavky súvisiace so štúdiom. Nepochybne v jej veku je nutné zohľadniť aj zvýšenie výdavkov na základné životné komodity ako oblečenie a stravu, čo súvisí s jej fyzickým rozvojom, ako aj zvýšenie výdavkov v súvislosti s trávením voľného času a pestovaním záľub, čo sa zase odráža v potrebe zabezpečenia jej psychického vývoja. Okrem toho navrhovateľka v konaní osvedčila, že trpí aj určitými zdravotnými komplikáciami (intolerancia laktózy), ktoré vyžadujú zvýšené náklady na stravu, resp. obmedzenia v strave spojené so zvýšenými finančnými nákladmi. Inak navrhovateľka nevykazuje nadštandardné požiadavky súvisiace s jej vekom a študijným zaradením.

12. Navrhovateľka je dcérou odporkyne, manželstvo rodičov navrhovateľky bolo rozvedené rozsudkom tunajšieho súdu sp. zn. 38P/40/2017 zo dňa 12.12.2018, navrhovateľka bola v čase rozvodu manželstva už plnoletá. Zo spoločnej domácnosti sa odsťahovala k svojmu otcovi, matka ju asi od 9/2017 žiadnym spôsobom nekontaktuje, neprispieva jej finančne, nie sú v žiadnom kontakte. Väčšinu času žije v T., kde študuje na Vysokej škole v 3.ročníku, ak príde domov, žije u otca, ktorý hradí všetky jej náklady, ide o sumu cca 600,- Eur, zbytok si hradí navrhovateľka z príležitostných brigád. Výživné navrhovateľky doposiaľ určené nebolo, navrhovateľka žiada určiť výživné, nakoľko situácia pre jej otca je neúnosná, má ďalšie 2 vyživovacie povinnosti voči maloletým deťom, pričom uhrádza náklady aj za 2 domácnosti. Náklady navrhovateľka špecifikovala položkovito mesačne nasledovne: na ubytovanie 140,- Eur, cestovné električka 10,-Eur, školské potreby cca 20,- Eur, strava cca 300,- Eur, ošatenie, voľnočasové aktivity, drogéria 250,- Eur, v úhrne predstavujú priemerné mesačné výdavky sumu 720,- Eur. Z uvedených nákladov matka namietala náklady na stravu cca 300,-Eur a náklady na ošatenie, voľnočasové aktivity, drogéria 250,- Eur ktoré boli podľa nej navýšené. Iné náklady navrhovateľky odporkyňa nespochybnila.

13. Aktuálnym zamestnávateľom odporkyne je M. F. E. H., za obdobie 9,10,11/2019 dosahovala priemerný čistý mesačný príjem vo výške cca 22.314,- Kč, t.j. 885,- Eur, ktorú sumu prvoinštančný súd považoval za rozhodujúcu. Podľa súdnej praxe, rodič by mal zo svojho čistého príjmu vynakladať sumu v rozsahu od 25% - 30% na všetky vyživovacie povinnosti. V danom prípade odporkyňa má dve vyživovacie povinnosti, preto sa súd pohyboval v hornej hranici uvedeného rozpätia, a to aj vzhľadom k veku výživou oprávnenej osoby (navrhovateľka má 21 rokov), pričom 30% zo sumy jej mesačného príjmu predstavuje sumu 266,- Eur. Z uvedenej sumy musí byť hradené výživné na všetky jej vyživovacie povinnosti, t.j. na navrhovateľku ako staršiu dcéru, ako aj na maloletú S.. Suma vo výške 266,- Eur (predstavujúca 30% zo sumy jej mesačného príjmu) pripadá na obe vyživovacie povinnosti, pričom súd zohľadnil predovšetkým vek oboch dcér, kedy navrhovateľka je vo veku 21 rokov, jej maloletá sestra rovnako na výživu odkázaná osoba má 13 rokov. Nakoľko náklady staršieho dieťaťa resp. vysokoškoláka, sú bezpochyby vyššie ako náklady žiaka základnej školy (druhej maloletej dcéry), súd považoval za spravodlivé a rozumné sumu výživného na tieto deti rozdeliť v pomere 150,- Eur na navrhovateľku a zvyšok, t.j. 116,- Eur na maloletú S.. Nakoľko ide o deti tých istých rodičov, ich životná úroveň by mala byť v zásade rovnaká, z uvedenej premisy súd vychádzal.

14. Argumentáciu matky, že otec nehradí jej náklady na bývanie, nakoľko sa odsťahovala spolu s mladšou dcérou do Čiech, kde platí mesačné nájomné spolu s energiami 570,- Eur, súd prvej

inštancie považoval za irelevantnú, nakoľko výživné je prednostnou pohľadávkou, rozhodnutie matky o opustení spoločného domu v E. a následne jej presťahovanie sa do H., spojené so zvýšenými nákladmi na bývanie, nemôže súd pričítať na ťarchu pri rozhodovaní o výživnom na navrhovateľku. Rovnako tak argumentácia matky o tom, že nadštandardnú životnú úroveň deťom zabezpečoval ich otec, a nie ona, je podľa názoru prvoinštančného súdu síce pravdivá, avšak odporkyňu neoslobodzuje od plnenia jej vyživovacej povinnosti. Plnením výživného v sume 150,- Eur, tak ako to súd ustálil, pri nákladoch navrhovateľky v celkovej sume 720,- Eur je zrejmé, že výrazne vyššou mierou na nákladoch navrhovateľky sa stále podieľa jej otec, a to sumou cca 570,- Eur, ktorá je takmer 4-násobkom vyživovacej povinnosti matky, z čoho vyplýva, že práve otec je tým, kto poskytuje navrhovateľke jej vysokú životnú úroveň. Napokon uvedené vyplýva aj z ustálených nákladov na druhú maloletú dcéru S., ktorej náklady boli Krajským súdom ustálené na viac ako 1.000,- Eur, pričom podľa príjmu matky a percentuálneho rozmedzia, v ktorom sa výška výživného pohybuje, je schopná matka sa na výživnom aj na maloletú S. podieľať príjmom len cca okolo 116,- Eur, z čoho opätovne vyplýva, že výrazne väčšiu časť nákladov na aj druhú dcéru hradí otec. Nad rámec uvedeného súd dal do pozornosti už vyslovené Krajským súdom Trnava v konaní tých istých účastníkov, že zákonnému právu dieťaťa podieľať sa na životnej úrovni rodičov nezodpovedá povinnosť zachovať štandard, na ktorý boli zvyknutí.

15. Nakoľko otec navrhovateľky v čase podania návrhu uhradil náklady na navrhovateľku takmer v plnej miere (iba čiastočne si hradila náklady navrhovateľka sama príležitostnými brigádami, resp. neskôr uhradila matka výživné stanovené neodkladným opatrením), súd nepovažoval za potrebné a ani hospodárne, okrem zisťovania príjmu otca zo zamestnania vo M. Q., zisťovať jeho ďalšie príjmy, nakoľko z jeho strany bola plnená vyživovacia povinnosť voči navrhovateľke v plnej miere, resp. hradil výživné aj za odporkyňu, v ktorej možnostiach a schopnostiach vzhľadom na jej príjem je plniť vyživovaciu povinnosť. Ak aj má otec iné ďalšie príjmy, v tomto konaní o výživnom navrhovateľky, ktorého predmetom je určenie vyživovacej povinnosti druhému rodičovi - matke, uvedené je bez právneho významu, a nič to nemení na povinnosti druhého rodiča platiť výživné zodpovedajúce jeho možnostiam, schopnostiam a majetkovým pomerom. Súdom ustálené výživné, ktoré reálne uhradza otec, je nepomerne vyššie oproti určenému výživnému zo strany matky.

16. Súd prvej inštancie nepripustil ani dôkazy navrhnuté odporkyňou o zisťovaní pohybov na účte navrhovateľky, za účelom preukázania príjmov a výdavkov navrhovateľky. Uvedený dôkaz súd považoval za nehospodárny a v konečnom dôsledku za nadbytočný, súd nemal pochybnosti o tom, že navrhovateľka súvisle nepracuje, nakoľko je študentkou dennej formy štúdia na VŠ, ak aj príležitostne brigádnicky pracuje, príjem z takejto práce je prílepkom si jej finančnej situácie, v žiadnom prípade takýto príjem nemôže nahrádzať vyživovaciu povinnosť rodiča, keď ide o navrhovateľku, ktorá je nezaopatrenou osobou pripravujúcou sa sústavne na povolanie. Navyše súd z lustrácie zo Sociálnej poisťovne mal preukázané, že vymeriavací základ (a s tým súvisiaci príjem) navrhovateľky za rozhodné obdobie bol 0 Eur. Rovnako boli vysvetlené aj pobyty navrhovateľky v zahraničí v roku 2018 v Amerike a v roku 2019 v Dánsku, počas ktorých si navrhovateľka síce isté peniaze zarobila, ale časť z nich minula na samotný pobyt a cestovanie a časť vrátila otcovi, ktorý tieto pobyty financoval. V žiadnom prípade akýkoľvek zárobok, pokiaľ vykazuje iba charakter príležitostnej práce, nemožno považovať za príjem nahrádzajúci výživné zo strany povinného rodiča.

17. Na základe uvedeného tak prvoinštančný súd ustálil sumu výživného na navrhovateľku vo výške 150,- Eur, a to odo dňa podania návrhu, t.j. od 13.07.2019. Takto stanovené výživné považoval súd vzhľadom k potrebám navrhovateľky, s prihliadnutím na jej vek, a tiež k možnostiam a schopnostiam matky za primerané. Ak odporkyňa bude platiť na navrhovateľku výživné v sume 150,- Eur mesačne (resp. spolu s nedoplatkom v sume 20,- Eur mesačne), a vo zvyšnej miere budú náklady na potreby navrhovateľky uhrádzané z príjmu jej otca, podľa vyjadrenia navrhovateľky tento prispieval na jej výživu doposiaľ sumou 600,- Eur mesačne, suma v úhrne na výživné od oboch jej rodičov tak pokryje náklady na navrhovateľku. Netreba opomíňať aj fakt, že otec poskytuje navrhovateľke aj výživné vo forme ubytovania v čase, keď nie je v T.. Náklady vyčíslené navrhovateľkou predstavujú sumu cca 720,- Eur, pričom súd uznal aj náklad navrhovateľky týkajúci sa nákladov na stravu v sume 300,- Eur, nakoľko preukázala, že trpí intoleranciou laktózy. Aj v prípade, ak by súd z uvedených nákladov na stravu navrhovateľky uznal len náklady v pomernej časti, a to v sume 200,- Eur, aj v takomto prípade by bolo v možnostiach matky uhrádzať výživné v sume 150,- Eur, pričom zvyšnú väčšiu časť by musel uhrádzať aj naďalej druhý rodič. Odporkyňou namietané náklady navrhovateľky v celkovej sume 250,- Eur na drogériu, ošatenie, voľný čas súd uznal za opodstatnené, keď tieto navrhovateľka spresnila tak, že

náklady na ošatenie sú 100,- Eur mesačne, náklady na hygienu, drogériu, zdravotné potreby cca 50,- Eur mesačne, náklady na voľný čas (cvičenie, kino, záľuby...) cca 100,- Eur mesačne. Súd nemal dôvod uvedené náklady navrhovateľky skresávať, považuje ich za primerané veku a potrebám navrhovateľky, keď pri druhej na výživu oprávnenej maloletej dcéry S. považoval odvolací súd za odôvodnené potreby jej náklady na školné mesačne vo výške 670,- Eur, s prihliadnutím na rovnakú životnú úroveň detí rodičov, nie je dôvod, aby navrhovateľka bola pri jej potrebách obmedzovaná.

18. Stanovením výživného od podania návrhu vznikol odporokyni na výživnom nedoplatok za obdobie od 13.07.2019 do 31.1.2020, ktorý činí po zaokruhlení sumu 992- Eur (91,94,- Eur za 13.-31. júla 2019, 6x 150,00,-Eur za aug., sep., okt., nov., dec. 2019, jan.2020), od ktorej sumy súd odpočítal doposiaľ uhradené výživné matkou zo obdobia 9/2019-1/2020 v celkovej sume 410 Eur (992 Eur - 410 Eur), a teda nedoplatok na výživnom od podania návrhu predstavuje sumu vo výške 582,- Eur, ktorú sumu bude od nasledujúceho mesiaca po právoplatnosti rozsudku, splácať v súdom povolených splátkach po 20,- Eur mesačne spolu s bežným výživným pod hrozbou straty výhody splátok v prípade omeškania.

19. O náhrade trov konania účastníkov rozhodol prvoinštančný súd v zmysle § 52 CMP s poukazom na § 57 a § 58 CMP, keď vo výroku IV. rozsudku rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania, nakoľko v mimosporových konaniach je v zásade vylúčený nárok na náhradu trov konania, pričom súd nezistil naplnenie žiadnej z výnimiek upravených v ustanovení § 53 a nasl. CMP, keď zároveň nezistil, že by tu boli také okolnosti prípadu, aby bolo možné priznať náhradu trov konania niektorému z účastníkov s poukazom na zásadu spravodlivosti.

20. Proti tomuto rozsudku v jeho vyhovujúcich výrokoch I. a II. podala prostredníctvom svojej advokátky odvolanie osoba povinná platiť výživné, pričom uplatnila odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b), f), g) a h) CSP a domáhala sa, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu zmenil tak, že ju zaviazal prispievať výživným na navrhovateľku v sume 50,- Eur mesačne, počnúc od právoplatnosti rozsudku. Uviedla, že s rozhodnutím nesúhlasí a považuje ho za nesprávne z nasledovných dôvodov.

21. Súd bez ďalšieho skúmania uznal výdavky na navrhovateľku v sume 720,- Eur mesačne a napriek tomu, že otec jej prispieva sumou 600,- Eur mesačne, odvolateľku zaviazal prispievať sumou 150,- Eur mesačne, teda nad rozsah navrhovateľkou udávaných výdavkov. Od januára do augusta 2019 odvolateľka pracovala v spoločnosti S., s.r.o. s priemerným mesačným príjmom 688,42 Eur. Rozsudkom Okresného súdu Trnava jej bola stanovená výška výživného na maloletú S. 155,- Eur mesačne a otec bol zaviazaný prispievať 750,- Eur mesačne. Po odrátaní výživného na maloletú S. jej z príjmu zostala čiastka 533,42 Eur. Navrhovateľka si uplatnila výdavky 720,- Eur, takže má podstatne vyššiu životnú úroveň ako ona. Od januára do augusta 2019 tvorila suma 30% z jej čistých príjmov 206,56 Eur a z takto určeného limitu by jej súd nemohol stanoviť výšku výživného voči navrhovateľke na 150,- Eur. Odvolateľka sa tiež nestotožnila s odôvodnením v bode 24. rozsudku, že nie je možné prihliadať na jej zvýšené náklady na bývanie v Prahe v sume 570,- Eur mesačne. Podotkla, že ani bývanie v rodinnom dome v E. nemala zadarmo. Po rozvode jej otec navrhovateľky zobral motorové vozidlo, prestal platiť náklady na televíziu a internet a žiadal, aby začala prispievať na úver na predmetný rodinný dom a náklady na bývanie. Ona si takéto bývanie nemohla dovoliť, ani nemohla bývalého manžela z rodinného domu vyplatiť, ani prebrať úver, bola nútená situáciu riešiť odsťahovaním sa zo spoločného rodinného domu, ktorý sa momentálne predáva. Od septembra 2019 sa jej zvýšil príjem na 885,- Eur, keď začala pracovať v Prahe, pričom mesačné náklady na bývanie má 569,47 Eur, čo súd nebral do úvahy s tým, že výživné je prednostnou pohľadávkou. Ak ale nebude vedieť zaplatiť bývanie, tak si jednoducho nebude môcť plniť vyživovaciu povinnosť vôbec voči žiadnemu dieťaťu, pretože nebude vedieť schopná zabezpečiť ani samu seba. Nestotožnila sa ani s názorom súdu, ktorý zobral za vymeriavací základ jej príjmy, ktoré dosahuje až od septembra 2019, hoci výživné určoval spätne od 15.7.2019 a hoci jej príjem do septembra 2019 bol v priemere 688,42 Eur a od septembra 2019 vo výške 885,- Eur. Nestotožnila sa tiež s tým, že súd mechanicky len vzhľadom na vek detí posúdil, že je spravodlivé určiť výživné na navrhovateľku vyššie ako na maloletú S. a to v pomere 150,- Eur pre navrhovateľku a 116,- Eur pre S.. V spise Okresného súdu Trnava sp. zn. 33Cp/43/2017 sa nachádza rozsudok Krajského súdu Trnava č.k. 11CoP/28/2019, v ktorom je uvedené, že má preukázané výdavky maloletej S. 905,- Eur mesačne. Z toho je zrejmé, že náklady na maloletú S. sú podstatne vyššie ako náklady navrhovateľky, ktoré si vyčíslila na 720,- Eur mesačne. Potom sa javí nesprávnou argumentácia súdu, že náklady na navrhovateľku sú vyššie ako náklady na S., ani následné pomerné rozdelenie výživného od matky. Otec navrhovateľky jej momentálne prispieva na maloletú S. 600,- Eur mesačne a nie 900,- Eur mesačne, ako

je uvedené v bode 13 napadnutého rozsudku. Odvolateľka tiež namietala, že súd neskúmal príjmové a majetkové pomery otca navrhovateľky, keď sa uspokojil len s potvrdením o príjme otca zo závislej činnosti. Otec navrhovateľky je pritom ešte spoločníkom a konateľom spoločnosti UROCENTRUM, s.r.o., konateľom a spoločníkom LEGATI, s.r.o. a vykonáva činnosť urológa v urologickej ambulancii v spoločnosti EMADENT, s.r.o., má nevyjasnenú majetkovú účasť na financovaní rodinného domu svojej partnerky. Keďže výživné sa určuje podľa možností a schopností oboch rodičov, mal sa súd zaoberať aj zárobnými a majetkovými pomermi otca navrhovateľky. Okrem toho v konaní žiadala, aby navrhovateľka predložila obrat na svojom účte, ktorý by poskytol realistickejší obraz vo svojich výdavkoch a príjmoch, keďže výdavky na stravu, drogériu, voľnočasové aktivity odvolateľka sporovala. Poukázala tiež na to, že maloletá S., ktorá má zvýšené výdavky spojené s návštevou súkromnej školy a nemá ešte ani 15 rokov, pracovať nemôže. Na druhej strane navrhovateľka je dospelá, pracovať môže a v minulosti tak aj robila. Odvolateľka zo sumy, ktorá jej zostane po zaplatení nákladov na bývanie nevie prispievať ešte aj na výživu navrhovateľky. Nemôže sa pritom zamestnať na ďalší úväzok, keďže má na starosti maloletú S..

22. Navrhovateľka odvolanie nepodala. K doručenému odvolaniu osoby povinnej výživným predložila prostredníctvom svojho právneho zastúpenia písomné vyjadrenie, v ktorom navrhla, aby odvolací súd rozsudok v odvolaní napadnutom rozsahu potvrdil ako vecne správny. K námietke odvolateľky, že súd uznal všetky navrhovateľkou vyčíslené náklady 720,- Eur mesačne, poukázala na to, že je študentkou dennej formy vysokoškolského štúdia v Brne, pričom býva na internáte, v dôsledku čoho sa nemôže stravovať s rodinou. Náklady na stravu vo výške 300,- Eur mesačne predstavujú 10,- Eur denne, čo nemožno považovať za neprimerané aj s poukazom na to, že musí dodržiavať bezlaktózovú diétu. Má za to, že pri tejto sume nie je potrebné ich osobitným spôsobom preukazovať. Za odôvodnené považuje aj svoje výdavky na ubytovanie cca 140,- Eur mesačne, na cestovné 10,- Eur mesačne a školské potreby cca 20,- Eur mesačne, ktoré sa nevymykajú z bežného rámca obvyklých životných nákladov v zásade každého študenta. Aj vo vzťahu k ostatným primeraným nákladom (oblečenie 100,- Eur mesačne, drogéria, hygiena zdravotné potreby 50,- Eur mesačne a voľný čas 100,- Eur mesačne) sa súd vzhľadom na súdnu prax vyjadril tak, že tieto sú primerané jej veku a potrebám a nemal dôvod ich skresľovať, keď aj pri maloletej S. uznal za odôvodnené náklady na školné 670,- Eur mesačne.

23. Pokiaľ odvolateľka namietala, že otec navrhovateľke prispieval 600,- Eur mesačne a napriek tomu pri vyčíslených nákladoch 720,- Eur mesačne odvolateľku zaviazal výživným 150,- Eur mesačne a nie 120,- Eur mesačne, navrhovateľka uviedla, že samotná skutočnosť, že jej otec prispieval na výživu 600,- Eur mesačne nezbavuje odporkyňu povinnosti prispievať na ňu výživným podľa jej možností a schopností. Odvolateľka účelovo poukazuje na svoje niekdajšie príjmy do augusta 2019. Za správny označila záver súdu, že odôvodnené výdavky navrhovateľky sú vyššie ako sestry S.. Matka bez súhlasu otca zmenila sestru školu a svojvoľne neúmerne zvýšila výdavky na jej školné. Ak je pravdou, že matke zostáva na život len suma 316,- Eur, potom takýto krok nemožno vnímať ako racionálny, resp. zohľadňujúci potreby navrhovateľky. Pokiaľ odvolateľka poukazuje na rozsudok Okresného súdu Trnava č.k. 23CoP/34/2019, ktorým mala byť zaviazaná prispievať na výživu S. 155,- Eur mesačne, súd zavádza. Tento rozsudok neobsahuje výrokovú časť, kde by mala byť odvolateľka voči S. akokoľvek konkrétnou sumou zaviazaná. Pokiaľ odvolateľka namieta, že navrhovateľka má vyššiu životnú úroveň ako odvolateľka, uviedla, že odvolateľka zavádza a porovnáva neporovnateľné. Väčší podiel životných nákladov a odôvodnených výdavkov znáša jej otec a preto od odvolateľky nežiada polovicu týchto výdavkov. To, že jej celkové výdavky sú zdanlivo vyššie, než výdavky odvolateľky neznamená, že žije nad jej životnú úroveň, pretože rozdiel v týchto výdavkoch nehradí ona, ale otec. Od odvolateľky žiada len toľko, koľko je primerané.

24. K námietke odvolateľky, že súd neprihliadol na jej zvýšené výdavky na bývanie v H. (570,- Eur mesačne) navrhovateľka uviedla, že je faktom, že odvolateľka až do odsťahovania do H. bývala v E. v podstate zadarmo, pretože náklady na prevádzku rodinného domu vždy hradil otec. Za účelové považuje podsúvanie, že otec odvolateľke zobral motorové vozidlo. Toto vozidlo jej nikdy nepatrilo, je vlastníctvom s.r.o. a zadržovala ho otcovi proti jeho vôli. Preto bol nútený domáhať sa jeho vydania podaním návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia. Rovnako považuje za prirodzené, že keď rodinný dom v E. patrí do BSM oboch rodičov, majú sa obaja na nákladoch s ním podieľať spoločne, čo odvolateľka odmietala. Preto sa otec od nej začal domáhať uloženia povinnosti podieľať sa na takýchto nákladoch súdnou cestou, čo považuje za spravodlivé. Ak odvolateľka uvádza, že si bývanie v rodinnom dome v E. nemohla dovoliť, považuje za zarážajúce, že sa rozhodla odcestovať do H., kde je bývanie drahé a ne zvolila bývanie v satelitoch. Takéto konanie vníma ako nezodpovedné nielen voči nej samej, ale aj

voči navrhovateľke a jej sestre S.. Kroky odvolateľky si nevie vysvetliť inak, ako tak, že buď má ďalšie príjmy, ktoré zatajuje, alebo jednoducho koná nezodpovedne. Pokiaľ odvolateľka namietala, že náklady na S. sú vyššie ako na navrhovateľku, navrhovateľka opätovne uviedla, že odvolateľka svojvoľne bez súhlasu jej otca zvýšila náklady na S. prihlásením na súkromnú školu v Prahe, tým ale nemôže ukrať životné náklady navrhovateľky. Otec sa nákladoch na S. podieľa omnoho väčšou mierou, než zodpovedá aktuálnym príjmom odvolateľky.

25. Navrhovateľka sa nestotožňuje ani s názorom odvolateľky, že súd neskúmal príjmové pomery otca, keď v spise je potvrdenie zamestnávateľa o jeho príjme a súd sa oboznámil aj s ďalšími pripojenými spismi, z ktorých je zrejmé, že otec vykonáva funkciu konateľa LEGATI, s.r.o. bezodplatne a imanie tejto spoločnosti je záporné. Otec je konateľom a spoločníkom URO Centrum Trnava, spol. s r.o., ktorého účtovná uzávierka je verejne dostupná. Ak by aj otec v tejto spoločnosti mal príjem, tento by sa prejavil v daňovom priznaní otca ako fyzickej osoby, z ktorého ale takýto príjem nevyplýva. Za irelevantné a ničím nepreukázané považuje tvrdenie odvolateľky, že rodinný dom partnerky otca navrhovateľky mal byť financovaný otcom. Takáto skutočnosť, ktorú ale popiera, by mohla mať význam nanajvýš v konaní o voporiadanie BSM, avšak nie v tomto konaní o určenie výživného na navrhovateľku.

26. Pokiaľ odvolateľka namietala nevykonanie dôkazov zistením obrátov na účte navrhovateľky, uviedla, že prehliada, že sa sústavne pripravuje na povolanie a je študentkou dennej formy vysokoškolského štúdia, považuje za neetické argumentovať, že má možnosť pracovať. To, že sporadicky brigáduje a zo získaného príjmu si financuje svoje mimoriadne výdavky, neznamená, že by prechodom na riadny pracovnoprávny vzťah mala ohrozovať svoje štúdiu a študijné výsledky. Občasné prilepenie na brigádach nenahrádza vyživovaciu povinnosť odvolateľky. Súd pritom nemal pochybnosť, že súvisle nepracuje. Doplnila, že odporkyňa je v plnom produktívnom veku a preto ak sa domnieva, že zo svojich príjmov nie je schopná náležite podieľať sa na výživnom na obe dcéry, nič jej nebráni, aby sa doplnkovo zamestnala aj v ďalšom zamestnaní, hoc aj na čiastočný úväzok, čím by sa jej finančná situácia zlepšila.

27. V závere vyjadrenia navrhovateľka poukázala na to, že odvolateľka nekonkretizovala jednotlivé ňou uplatnené odvolacie dôvody. Navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutom rozsahu potvrdil ako vecne správny.

28. Ďalšie podania v odvolacom konaní strany do spisu nedoručili.

29. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku - ďalej CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - účastníkom, v ktorého neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b), f), g) a h) CSP v spojení s § 62 ods. 1 zák. č. 161/2015 Z. z. Civilného mimosporového poriadku - ďalej CMP), preskúmal napadnuté rozhodnutie bez viazanosti dôvodmi odvolania (§ 66 CMP), s prihliadnutím na prípadné vady konania iba ak by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, ktoré ale nezistil (§ 67 CMP), bez potreby zopakovania alebo doplnenia dokazovania (§ 68 CMP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), po preskúmaní zákonnosti a vecnej správnosti rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania dospel k záveru, že odvolaniu osoby povinnej platiť výživné nie je možné priznať úspech, keďže rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu je vo výrokoch vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie (§ 387 CSP).

30. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu v odvolaní napadnutej vyhovujúcej časti rozsudku (keď zamietajúca časť rozsudku vo výroku III. nebola odvolaním napadnutá, nadobudla právoplatnosť a preto ani nepodliehala odvolaciemu prieskumu) bolo preskúmať rozhodnutie v napadnutej časti komplexne bez ohľadu na uplatnené dôvody odvolania (§ 66 CMP).

31. Keďže súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu vykonal dokazovanie potrebné na zistenie skutočného stavu veci pre posúdenie danej úpravy výživného, výsledky tohto dokazovania jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach náležite vyhodnotil, pričom dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec zároveň i správne právne posúdil a odvolací súd sa stotožňuje i s odôvodnením napadnutého

rozhodnutia, s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP konštatuje správnosť jeho dôvodov a odkazuje na odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku v dotknutej časti. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od skutkových alebo právnych záverov súdu prvej inštancie odchýliť a nemôže preto dať za pravdu odvolateľke. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia, vychádzajúc z odvolacej argumentácie uplatnenej odvolateľkou, dopĺňa iba nasledovné:

32. Odvolací súd je toho názoru, že súdom prvej inštancie preskúmaným rozsudkom určené výživné na navrhovateľku je primerané a zodpovedá jednak preukázaným odôvodneným potrebám navrhovateľky, ako aj preukázaným možnostiam, schopnostiam a majetkovým pomerom osoby povinnej platiť výživné, s prihliadnutím na vyživovaciu povinnosť druhého rodiča, a to správne od podania návrhu na súd. Bolo by absolútne neprimeraným, nezodpovedajúcim odôvodneným potrebám navrhovateľky a na druhej strane ani možnostiam, schopnostiam a majetkovým pomerom osoby povinnej platiť výživné s prihliadnutím na možnosti, schopnosti a majetkové pomery otca navrhovateľky, ak by bolo výživné stanovené vo výške 50,- Eur, ako sa toho domáhala odvolateľka a až od právoplatnosti súdneho rozhodnutia, čo ani nijako bližšie nezdôvodnila.

33. Pokiaľ ide o súdom prvej inštancie uznané náklady na navrhovateľku vo výške 720,- Eur mesačne, odvolací súd zhodne s prvoinštančným nevidí dôvod na ich spochybňovanie. Pokiaľ matka z týchto nákladov výslovne namietala náklady na stravu 300,- Eur mesačne, v konaní bolo preukázané, že navrhovateľka trpí deficitom laktázy, v dôsledku čoho musí dodržiavať bezlaktózovú diétu, ktorá je nesporne nákladnejšia ako bežné stravovanie. Výdavky na stravu 300,- Eur mesačne predstavujú náklady na celodennú stravu cca 10,- Eur, čo nemožno považovať za neprimerané. Podľa názoru odvolacieho súdu zhodného s prvoinštančným, ani náklady navrhovateľky na ošatenie, voľnočasové aktivity a drogériu v sume 250,- Eur mesačne nie sú neprimerané, vymykajúce sa z bežného rámca obvyklých životných nákladov študenta žijúceho aktívnym životom. Skutočnosť, že otec dosiaľ prispieval navrhovateľke výživným v sume 600,- Eur mesačne, neznamená, že výživné od matky je potrebné mechanicky určiť vzhľadom na uznané mesačné náklady navrhovateľky 720,- Eur v sume 120,- Eur mesačne, ako to namietala odvolateľka. Otec prispieval takýmto výživným, čiastočne nad rámec svojej povinnosti, z dôvodu, že bolo nevyhnutné, aby potreby dcéry pokryl on sám, keďže odvolateľka na výživu navrhovateľky neprispievala. Skutočnosť, že otec bol schopný dosiaľ prispievať na výživné navrhovateľky sumou 600,- Eur mesačne pritom nemôže znížiť vyživovaciu povinnosť matky navrhovateľky pod rámec jej možností, schopností a majetkových pomerov. Vyššia životná úroveň navrhovateľky, (vychádzajúc iba mechanicky z jej vyšších nákladov oproti matke) pritom vychodí z vyššej životnej úrovne jej otca, na ktorej má právo sa podieľať. Pokiaľ odvolateľka poukazuje na to, že do augusta 2019 mala nižší priemerný mesačný príjem (688,42 Eur), ako od septembra 2019 (885,- Eur) a súd jej od 13.7.2019 uložil výživné v sume 150,- Eur, vychádzajúc z jej príjmu 885,- Eur mesačne, je potrebné zohľadniť to, že nižšie príjmy v celom rozhodnom období mala matka navrhovateľky iba cca jeden a pol mesiaca a navyiac v období tohto nižšieho príjmu mala podstatne nižšie náklady na bývanie, ako neskôr od septembra 2019, kedy sa presťahovala do Prahy. Určenie rovnakého výživného v júli a v auguste 2019 ako neskôr od septembra 2019, preto zodpovedá priebežným možnostiam, schopnostiam a majetkovým pomerom matky.

34. K námietke odvolateľky, že súd prvej inštancie argumentáciu matky s poukazom na jej zvýšené náklady na bývanie v H. považoval za irelevantnú s tým, že výživné je prednostné, sa žiada uviesť, že pokiaľ matka, ako to v odvolaní tvrdí, po uplatnení (inak legitímnych) nárokov otca navrhovateľky na to, aby sa tiež podieľala na nákladoch na bývanie v rodinnom dome v E., si takéto bývanie nemohla dovoliť, bolo potrebné rozumne zvážiť, či si vzhľadom na svoje pomery, včítane vyživovacej povinnosti k dvom deťom, môže dovoliť vysoko nákladné bývanie a život priamo v H. a to aj s prihliadnutím na to, že podľa Zákona o rodine výživné má vždy prednosť pred všetkými ostatnými výdavkami rodičov, ktoré nie je nevyhnutné vynaložiť (§ 62 ods. 5 ZoR).

35. K námietke odvolateľky, že súd prvej inštancie nebral do úvahy, že mesačné výdavky maloletej S. (905,- Eur) sú podstatne vyššie, ako náklady navrhovateľky (720,- Eur), čomu malo zodpovedať určené výživné, sa žiada uviesť, že matka bez súhlasu otca maloletú S. prihlásila v H. na drahú súkromnú školu, kde školné predstavuje vysokú sumu 679,- Eur mesačne, bez toho, aby racionálne zvážila, či hradenie takéhoto školného je primerané a zodpovedá životnej úrovni matky a otca maloletej S., ako osôb výživou k nej povinných, a zrejme aj bez toho, aby zohľadnila svoju ďalšiu vyživovaciu povinnosť k navrhovateľke. Podľa všetkého primeraným pomerom rodiny by bol výber školy, v ktorej sa uhrádza podstatne nižšie

školné, prípadne štátnej školy bez hradenia školného. Ak matka zabezpečila pre mladšiu dcéru takto nákladné štúdium na základnej škole, nemôže to byť v žiadnom prípade na ujmu jej staršej dcéry. V tejto súvislosti je potrebné prihladiť tiež na to, že prevažnú časť nákladov na štúdium S. sa hradí z výživného od otca (aktuálne 600,- Eur).

36. Pokiaľ odvolateľka namieta, že súd nedostatočne skúmal príjmové a majetkové pomery otca, odvolací súd odkazuje na závery a odôvodnenie súdu prvej inštancie v ods. 26 preskúmaného rozsudku. Podrobnejšie zisťovanie pomerov otca ani odvolací súd nepovažoval za potrebné a javilo by sa neehospodárne najmä s prihliadnutím na to, že otec si vyživovaciu povinnosť k navrhovateľke dobrovoľne plní v maximálnej miere. Navyiac iné príjmy otca ako preukázaný príjem zo závislej činnosti neboli v tomto a ani v súvisiacich konaniach preukázané. Rovnako zhodne s prvoinštančným súdom aj odvolací súd považoval za nepotrebné ako dôkaz v konaní zabezpečovať prehľad obrátov na účte navrhovateľky, keďže nebolo pochybnosti o tom, že navrhovateľka súvisle nepracuje, nakoľko je študentkou dennej formy štúdia na vysokej škole, pričom ak si príležitostne brigádnicke privyrába, čím si pokrýva svoje potreby, takýmto príjmom nie je možné nahrádzať vyživovaciu povinnosť povinného rodiča. Z lustrácie zo Sociálnej poisťovne pritom bolo zistené, že vymeriavací základ navrhovateľky v rozhodnom období bol 0,- Eur. Od študenta dennej formy vysokoškolského štúdia pritom nie je možné spravodlivo požadovať, aby sa zamestnal na trvalý pracovný pomer. Menované odvolateľkou navrhnuté dôkazy vzhľadom na uvedené, už neboli pre meritórne posúdenie veci významné.

37. Ďalšie odvolacie argumenty odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej už za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadať. I podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi/stranami konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi/stranami konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka/strany konania, ktorú nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov/strán konania (porovnaj napríklad rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na každú otázku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava (II. ÚS 78/05). Preto na ostatnú odvolaciu argumentáciu odvolateľky zaoberajúcu sa ďalšími okolnosťami prejednávanej veci, vzhľadom na uvedené závery už irelevantnú a nespôsobilú ovplyvniť rozhodnutie, i s poukazom na princíp hospodárnosti konania (čl. 17 OSP), odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

38. S poukazom na vyššie uvedené, v spojení s odôvodením preskúmaného rozsudku, na ktoré odvolací súd v podrobnostiach odkazuje, bolo potom primeraným, spravodlivým a zodpovedajúcim na jednej strane preukázaným oprávneným potrebám navrhovateľky, ako aj na druhej strane možnostiam, schopnostiam a majetkovým pomerom osoby povinnej k nej výživným, s prihliadnutím na možnosti, schopnosti a majetkové pomery otca navrhovateľky, určiť výživné v súdom prvej inštancie stanovenej výške 150,- Eur mesačne od podania návrhu. Súd prvej inštancie tiež správne stanovil výšku nedoplatku na výživnom a jeho splatnosť, ktoré v odvolacom konaní ani neboli spochybnené.

39. S poukazom na vyššie uvedené potom odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu vyhovujúcich výrokov I. a II., ako vo výrokoch vecne správny, s použitím ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

40. O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté v zmysle § 52 a § 58 CMP s použitím § 396 ods. 1 CSP tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania, pričom žiaden z účastníkov ani nepodal návrh na náhradu trov konania v zmysle § 57 CMP.

41. Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).